

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3516206866
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3516206866.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Q. súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO 36 613 843, proti žalovaným 1/ I. Y., narodenému XX.XX.XXXX, trvalý pobyt Y. 3, XXX XX V. R. V. L., 2/ J. Y., narodenej XX.XX.XXXX, trvalý pobyt J. Q. XXXX/XX, XXX XX V. R. V. L., žalovaná 2/ právne zastúpená J. D. A., advokátom, so sídlom kancelárie J. Q. X/A, XXX XX K., o zaplatenie 5 000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 3C/97/2016-249 zo dňa 28. júna 2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému 1/ sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.
- III. Žalovanej 2/ sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. priznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Podanou žalobou sa žalobca proti žalovaným 1/, 2/ domáhal, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 5 000 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 5 000 eur od 24.10.2013 do zaplatenia a náhradu trov konania. Rozhodujúce skutočnosti, ktorými odôvodňoval uplatnený nárok, opísal žalobca tak ako uviedol súd prvej inštancie v odseku 1. odôvodnenia rozsudku. Žalovaný 1/ sa k doručenej žalobe a k jej prílohám nevyjadril. Vyjadrenie žalovanej 2/ k žalobe uviedol súd prvej inštancie v odseku 3. odôvodnenia rozsudku. Odseky 4. - 7. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie obsahujú skutočnosti vyplývajúce z písomných vyjadrení žalobcu a žalovanej 2/ vrátane námietky premlčania, ktorú žalovaná 2/ vzniesla v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie doručené dňa 20.12.2017. Skutkový stav (odseky 10.-12. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) zistený z vykonaného dokazovania (odsek 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) posúdil súd prvej inštancie právne podľa § 52, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1, 2 zákona č. 528/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (24.9.2008) a podľa § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. (bankou) ako veriteľom a žalovanými ako dlžníkmi bola uzatvorená zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, keď posúdenie právneho vzťahu medzi účastníkmi zo zmluvy o úvere nevyučuje aplikáciu ustanovení spotrebiteľského práva na právny vzťah a zmluvu o úvere vyhodnotil súd prvej inštancie ako spotrebiteľskú.

4. Na pojednávaní dňa 12.6.2018 súd prvej inštancie postupoval podľa § 181 ods. 2 CSP a pri predbežnom právnom posúdení veci konštatoval, že žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, avšak za dôvodnú považoval žalovanou 2/ vznesenú námietku premlčania. Poukázal na to, že predbežné právne posúdenie veci má umožniť predovšetkým objektívnu predvídateľnosť následného súdneho rozhodnutia. Jeho účelom je zefektívnenie, zrýchlenie a zjednodušenie sporového konania, vrátane prevencie tzv. prekvapivých súdnych rozhodnutí. Zároveň však uviedol, že v prípade predbežného právneho posúdenia veci nie je súd takto formulovaným záverom striktnie viazaný, pretože opak by nevyhnutne viedol k absurdným dôsledkom a k deformovaniu rozhodovacieho procesu. Súd musí byť pri svojich právnych záveroch nezávislý a jeho slobodný myšlienkový postup je limitovaný iba obsahom objektívneho práva, ktoré v konkrétnej veci interpretuje a aplikuje. Svojím vlastným predbežným právnym posúdením veci teda nemôže byť priamo obmedzený. V záujme právnej istoty je však nevyhnutné, aby sa v odôvodnení rozhodnutia s týmto odklonom náležite vysporiadal, inak by bol popretý účel samotného predbežného právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle článku 2 Základných princípov CSP o vymedzení pojmu právna istota, v priebehu konania sa oboznámil s najaktuálnejšou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne s rozsudkom sp.zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018 a opätovne sa vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Súd prvej inštancie sa od pôvodného predbežného právneho posúdenia veci odklonil z týchto dôvodov :

5. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu (žalobcovi) ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu, aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. S poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách súd prvej inštancie vyslovil, že uvedené zákonné ustanovenie hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok (ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie) svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku (nielen časti) postúpiť písomnou výzvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (postupník), aj bez súhlasu klienta. Uvedený výklad korešponduje s dôvodovou správou k tomuto zákonnému ustanoveniu, ktorá hovorí o pohľadávke, zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, nielen nesplácanej časti dlhu. Aplikácia tohto ustanovenia pritom závisí od dohodnutej doby splatnosti záväzku klienta. Ak je úver splatný v splátkach, banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi celú, teda aj nesplatnú časť pohľadávky z úveru za podmienky že: a) klient nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a/alebo úrokov alebo ich časť, b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, c) na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Postupca, na ktorého je postúpená pohľadávka banky, a ktorý si ju v súdnom konaní uplatňuje (žalobca) je povinný preukázať tvrdenia o splnení podmienok aktívnej vecnej legitímácie, t.j. či bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie žalobcu v konaní.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok nie je vylúčená najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 Občianskeho zákonníka). Je logické, že ak bolo postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka určuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp.zn. 6Co/490/2016 zo dňa 29.11.2016, ktoré bolo predmetom dovolacieho konania, vyslovil názor (s týmto názorom dovolací súd v plnom rozsahu súhlasí) a stotožnil sa s ním aj súd prvej inštancie, v zmysle ktorého ustanovenie §

92 ods. 8 zákona o bankách je práve takým ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky, za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to: ak je pohľadávka 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškania dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti považoval za zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky, splnenie ktorých sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej je postúpenie podmienené splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli, ide o cesiu neplatnú od počiatku (ex tunc) a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Odvolací súd tiež uviedol že je bez významu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom, nakoľko citované ustanovenie nerozlišuje, o akú právnu normu ide (normu verejného alebo súkromného práva).

7. Prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu je písomná výzva banky dlžníkovi. Žalobca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto mal súd prvej inštancie za to, že žalobca nepreukázal prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ani písomné oznámenie postupcu (banky) žalovanému 1/ a 2/ nie je výzvou, ako má na mysli citované ustanovenie a ani ju nenahrádza.

8. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého úveru listom zo dňa 2.10.2013. Argumentáciu žalovaných, že predmetný jednostranný právny úkon banky je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, považoval súd prvej inštancie za správnu. Oznámenie právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 2.10.2013 je neplatným právnym úkonom, ktorý nemôže vyvolať žiadne právne účinky, nakoľko mu nepredchádzalo splnenie všetkých podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko v konaní nebola zistená existencia písomnej výzvy banky na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku.

9. Súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci nedošlo k riadnemu vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zo strany banky z dôvodu nepreukázania existencie písomnej výzvy na zaplatenie dlhu, preto podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (na žalobcu) podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách neboli splnené, v dôsledku čoho nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovaným na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá je v tejto časti pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka) neplatná. Uvedené má za následok, že žalobca v súdnom konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne aktívnej legitímácie, a preto súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

10. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, v odôvodnení rozhodnutia sa ďalej nezaoberal vznesenou námietkou premĺčania.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/, ktorí boli v konaní plne úspešní, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Podľa názoru žalobcu bolo v konaní nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá a nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. S poukazom na znenie predmetného ustanovenia bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a postupca vyzval žalovaných na úhradu omeškaných splátok výzvou zo dňa 2.10.2013 s označením oznámenie o vyhlásení o mimoriadnej splatnosti. K výzve zo dňa 2.10.2013 žalobca pripojil kópiu doručeníek, ktoré preukazovali doručenie výzvy. Žalobca tieto skutočnosti tvrdil v konaní opakovaně. Žalobca má za to, že § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá banke podmienky, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so

splnením Ak sú uvedené podmienky splnené, čo bolo v konaní riadne preukázané, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. V súvislosti s platným postúpením pohľadávky poukázal žalobca § 89 ods. 1 zákona o bankách a na bod 18.14 všeobecných obchodných podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Klient má právo na uzavretie zmluvy o obchode v slovenskom jazyku, ako aj na poskytovanie informácií od banky a pobočky zahraničnej banky, na predkladanie podaní banke a pobočke zahraničnej banky a na uskutočňovanie inej komunikácie s bankou a pobočkou zahraničnej banky v slovenskom jazyku; týmto nie je dotknutá možnosť súbežného používania iných jazykov, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo ak sa na tom banka alebo pobočka zahraničnej banky so svojim klientom písomne dohodnú, pričom klient má právo vybrať si rozhodujúci jazyk pre znenie zmluvy, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si s klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najneskôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1 citovaného zákona. Predmetné ustanovenie pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení zákona o bankách, pričom § 92 ods. 8 tohto zákona nevylučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov. V posudzovanom prípade si zmluvné strany v bode 18.14 všeobecných obchodných podmienok dohodli vzájomné práva a povinnosti odchyľne od predmetného zákona. Dojednanie ohľadom súhlasu dlžníka banky s postúpením pohľadávky na inú osobu bolo opakovane vystavené súdnej kontrole zo strany vyšších súdnych autorít (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 2.5.2017 sp.zn. 19Co/2/2016). Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 7.12.2016 sp.zn. 10Co/76/2016, zo dňa 5.10.2016, sp.zn. 9Co/145/2015, zo dňa 5.10.2016 sp.zn. 11Co/206/2015, zo dňa 25.8.2016 sp.zn. 11Co/11/2015, zo dňa 8.2.2018 sp.zn. 10Co/57/2017, Krajského súdu v Tmave zo dňa 10.1.2018 sp.zn. 24Co/147/2017. Žalobca zastáva názor, že skúmanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo potrebné a ak skúmal splnenie týchto podmienok napriek tomu, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v súlade s § 89 ods. 1 odchyľne od § 92 ods. 8 zákona o bankách, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitimáciou poukázal tiež na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalovaní sa v takom prípade nemôžu úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva (podmienky, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva), nie podmienok platnosti postúpenia pohľadávok. Podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Prípadné porušenie povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, táto norma zakladá administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách (rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 2.5.2017 sp.zn. 9Co/20/2016, zo dňa 2.5.2017 sp.zn. 5Co/122/2016, zo dňa 2.5.2017, sp.zn. 9Co/15/2016, zo dňa 2.5.2017 sp.zn. 5Co/398/2015, zo dňa 18.5.2017 sp.zn. 17Co/190/2016). Ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Ku dňu postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní po dobu 914 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.3.2016 sp.zn. 12Co/223/2015, zo dňa 2.5.2017 sp.zn. 19Co/2/2016). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v § 388 CSP ho zmenil tak, že žalobe vyhovie žalobe, resp. v zmysle § 389 ods. 1 CSP zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaná 2/ vo vyjadrení zo dňa 22.10.2018 k odvolaniu žalobcu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny po právnej i skutkovej stránke, jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na spotrebiteľskú vec. Zotrvála na tvrdení, že žalobca nepreukázal splnenie predpokladov postupiteľnosti bankovej pohľadávky a v konečnom dôsledku ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.11.2017 sp.zn. 19Co/457/2016, odseky 13. a 15. odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom súd vyslovil okrem iného, že účelom § 92 ods. 8 zákona o bankách je nielen ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. V zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách zákon vyžaduje písomnú formu výzvy a súčasne žalobca musí preukázať, že táto výzva bola žalovanému zasielaná a bola mu aj doručená. Ozámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 2.10.2013, na ktoré poukazuje žalobca, nie je svojou povahou takou výzvou, ktorú má na mysli zákon o bankách. Žalobca § 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách (veta za bodkočiarkou) nesprávne spája s výnimkou, že v týchto prípadoch zákon zaslanie výzvy bankou dlžníkovi nevyžaduje. S takým záverom žalovaná 2/ nesúhlasila z dôvodu, že veta za bodkočiarkou je len dôvetkom k vete druhej, avšak nijakým spôsobom sa nedotýka vety prvej, čím ani nezakladá výnimku z povinnosti banky zaslať dlžníkovi predmetnú výzvu. Žalovaná 2/ je názoru, že žalobcom prezentovaná argumentácia nie je správna. Citované ustanovenie je potrebné vykladať v logickej nadväznosti jednotlivých viet v tomto ustanovení. Z citovaného ustanovenia vyplývajú určité podmienky pre naplnenie predpokladov na platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Tými podmienkami sú za každých okolností zaslanie výzvy a preukázanie dĺžky omeškania po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Predmetné ustanovenie vylučuje postúpenie „živého“, predčasne nezosplatneného úveru, v dôsledku čoho sa umožňuje iba postúpenie úverovej pohľadávky, ktorá sa už stala splatnou. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu predčasne ukončil úverový vzťah (výpoveďou, odstúpením) alebo zosplatnil poskytnutý úver do momentu postúpenia predmetnej pohľadávky žalobcovi. Listine označenej ako Ozámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, v zmysle ktorej malo dôjsť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti ku dňu 2.10.2013, však nepredchádzal postup rešpektujúci zákonné znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Doposiaľ nebolo preukázané, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, teda pred uplatnením práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, banka v postavení dodávateľa upozornila spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Úkon zosplatnenia, ktorý nerešpektuje zákonné znenie, je v priamom rozpore so zákonom a podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. K poukazu žalobcu na § 89 ods. 1 zákona o bankách a bod 18.14. všeobecných obchodných podmienok, ktorým si zmluvné strany podľa žalobcu upravili svoje práva a povinnosti odchylné od § 92 ods. 8 zákona o bankách, žalovaná 2/ uviedlo, že podľa jej názoru, je bod 18.14. všeobecných obchodných podmienok v rozpore s kogentným zákonným ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách a z toho dôvodu je pre rozpor so zákonom absolútne neplatné. Žalovaná 2/ spochybnila platnosť všeobecných obchodných podmienok, ktoré neboli zo strany žalovaných 1/, 2/ podpísané. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania ich záväznosti pre zmluvné strany bolo na strane dodávateľa. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka platí, že ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú o.i. ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy (§ 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka), t.j. ak spotrebiteľ nemal možnosť oboznámiť sa s dojednaniami všeobecných obchodných podmienok pred uzatvorením zmluvy, potom je tieto dojednania nutné považovať za neprijateľné zmluvné podmienky, a teda za neplatné. Bod 18.14. všeobecných obchodných podmienok preto nemôže predstavovať platné odchylné dojednanie od § 92 ods. 8 zákona o bankách. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

14. K doručenému vyjadreniu žalovanej 2/ zo dňa 22.10.2018 žalobca ďalšie vyjadrenie nepodal.

15. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

16. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods.

1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

17. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov žalobu o splnenie peňažnej povinnosti zamietol a žalovaným 1/, 2/ ako úspešnej strane sporu priznal proti žalobcovi nárok náhradu trov konania. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku podľa § 387 ods. 2 CSP a v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza :

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ založil žalobca na tvrdení, že preukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky, keď pred postúpením pohľadávky boli žalovaní postupom (bankou) vyzvaní na zaplatenie omeškaných splátok a že v čase postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 2.10.2013 s doručenkami podľa § 204 CSP, čo vyplýva z odseku 9. odôvodnenia rozsudku a skutkové zistenia z tejto listiny uviedol v odseku 11. odôvodnenia rozsudku.

20. Odvolací súd so stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že písomné oznámenie postupcu žalovanému 1/, 2/ nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a túto výzvu ani nenahrádza. K názoru súdu prvej inštancie, že toto oznámenie nie je výzvou a ani výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nenahrádza, žalobca nezaujal v odvolaní žiadne stanovisko, neuviedol žiadne tvrdenia a argumentáciu, ktorými by tento názor súdu prvej inštancie spochybňoval, pretože práve tento názor súdu prvej inštancie bol dôvodom pre záver, že podmienka písomnej výzvy postupcom pre možnosť postúpenia pohľadávky inej osobe aj bez súhlasu klienta nebola splnená. Z odsekov 3. - 7. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie taktiež vyplýva, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nezaujal žiadne stanovisko k obrane a k tvrdeniam žalovanej 2/ uvedeným vo vyjadrení k žalobe a vo vyjadrení doručeným súdom prvej inštancie dňa 20.12.2017, ktorými žalovaná 2/ okrem iného namietala, že žalobca nepreukázal, že vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 2.10.2013 predchádzal postup banky rešpektujúci znenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a preto jednostranný úkon banky, zosplatnenie úveru, nerešpektujúci zákonné znenie je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považuje tieto tvrdenia žalovanej 2/ za správne.

21. Tvrdenie žalobcu, že oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 2.10.2013 je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (z dôvodu, že žalovaní boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 914 dní a súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok a napriek výzve banky boli žalovaní v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní) nemá oporu nielen v skutkových zisteniach z listín, ktorými vykonal súd prvej inštancie dokazovanie, ale podľa obsahu a účelu sledovaného oznámením nepreukazuje priamu súvislosť s peňažným záväzkom alebo jeho časti, so zaplatením ktorého boli žalovaní 1/, 2/ v omeškaní. Omeškanie so zaplatením peňažného záväzku alebo

jeho časti zo zmluvy o úvere dohodli banka a žalovaní 1/, 2/ ako prípad porušenia zmluvy o úvere, ktorý umožňoval banke vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Využitie možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru jednostranným právnym úkonom banky v právnom vzťahu dodávateľa a spotrebiteľa so zvýšenou právnou ochranou spotrebiteľa, predstavuje výkon práva, pre platnosť ktorého vyžaduje zákon splnenie zákonných podmienok. Pred využitím tejto možnosti je dodávateľ, banka, povinný dodržať postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Tieto zákonné ustanovenia upravujú nielen uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ale aj moment, kedy toto právo dodávateľovi vzniká a v prípade, že dodávateľ mieni toto právo využiť, je povinný na uplatnenie tohto práva upozorniť spotrebiteľa (v danom prípade žalovaných 1/, 2/) za súčasného dodržania zákonnej lehoty nie kratšej ako 15 dní. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 2.10.2013 síce obsahuje ako súčasť textu výzvu na zaplatenie pohľadávky vo výške 65 818,15 eur, ale táto výzva sa týka výlučne výšky pohľadávky ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti sa stala splatnou celá pohľadávka z úveru, nielen tie splátky, so zaplatením ktorých boli žalovaní 1/, 2/ v omeškaní, ale aj budúce splátky úveru.

22. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu ustálil, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru je ako jednostranný právny úkon neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom a nevyvolalo žiadne právne účinky. Žalobca v žalobe a v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil a nepreukázal (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť strany sporu), že pred oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru písomne vyzval žalovaných 1/, 2/ na zaplatenie peňažného záväzku alebo jeho časti, so zaplatením ktorého boli žalovaní 1/, 2/ v omeškaní spolu s upozornením, že uplatní právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru v prípade nezaplatenia. Z týchto dôvodov odvolací súd uzatvára, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 2.10.2013 bankou pred postúpením bankovej pohľadávky nemožno v danom prípade považovať za písomnú výzvu spĺňajúcu podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ani za výzvu na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku obsahujúcu aj upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka a so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odseku 34. odôvodnenia rozsudku sa stotožňuje. Nesplnenie zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách má zo zákona za následok neplatné postúpenie pohľadávky banky voči žalovaným 1/, 2/ na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá je v tejto časti pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. K neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka prihlíada súd z úradnej povinnosti.

23. Ako nedôvodné vyhodnotil odvolací súd aj ďalšie tvrdenia žalobcu, ktoré sa týkali možnosti odchyľnej úpravy vzťahov medzi bankou a klientom v súvislosti s platným postúpením pohľadávky s poukazom na § 89 ods. 1 zákona o bankách a bod 18.14 všeobecných obchodných podmienok a preto skúmanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nebolo potrebné, tvrdenia o možnosti postúpenia pohľadávky bez súhlasu klienta, ďalej tvrdenia, že oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky žalovaným 1/, 2/, ktoré žalobca predložil v konaní, bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení a tvrdenia, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, pretože podmienky uvedené v tomto ustanovení nepodmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky a tieto podmienky nezakladali občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnutel'nú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Na podporu týchto tvrdení poukázal žalobca na názory a závery v viacerých rozhodnutiach Krajského súdu Prešov, ktorý sa týmito otázkami zaoberal, vydanými a vyhlásenými v období od 16.3.2016 do 8.2.2018 s uvedením konkrétnych spisových značiek týchto rozhodnutí.

24. V súvislosti s tými odvolacími tvrdeniami odvolací súd uvádza, že žiadne z týchto tvrdení nie je spôsobilé spochybniť výrok rozsudku súdu prvej inštancie ani dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie nárok žalobcu uplatnený žalobou zamietol. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, na podporu vecnej správnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie a jeho dôvodov v súlade s čl. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku rešpektuje názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovené v rozsudku zo dňa 24.4.2018 v konaní sp.zn. 1Cdo/147/2017, najmä v odsekoch 17. - 26. odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorých sa zaoberal otázkami podstatnými aj v tejto právnej veci, pretože nezistil žiadne skutočnosti na odklon od týchto názorov. Pre úplnosť odvolací súd tieto názory Najvyššieho súdu

cituje : ... „ Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

Podľa § 92 ods. 8 ZoB v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 ZoB na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu

s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

Podľa názoru dovolacieho súdu v danej veci kardinálnym právnym problémom je otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (žalobca) podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Súdy oboch inštancií v tejto veci sa veľmi podrobne vysporiadali so všetkými relevantnými dôvodmi týkajúcimi sa neplatnosti právneho úkonu o postúpení pohľadávky, a dovolací súd si tieto skutočnosti všimol a v plnom rozsahu s ich uvedenými argumentami súhlasí.

Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávanej veci je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení

bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylučuje.

Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.²³ Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Žalobca v dovolaní poukazuje na judikát uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR bol pod č. 119/2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, ktorého publikovaná právna veta znie: „Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník“. Podľa názoru vec prejednávajúceho trojčlenného senátu sa jedná o judikát v obchodnoprávnom spore staršieho dáta, ktorého závery v súčasnosti nie je možné aplikovať v oblasti spotrebiteľského práva, ktoré spočíva na diametrálne odlišných (až protichodných) princípoch ako právo obchodné. Uvedený judikát primárne rozoberá notifikačnú povinnosť (denunciáciu) s dôrazom na to, ako vplýva toto oznámenie (táto právna skutočnosť) na zmenu v obsahu záväzku vo vzťahu k dlžníkovej povinnosti plniť v obchodnoprávnom spore. Tu však treba mať na zreteli, že uvedený judikát nevylučuje (a ani nemôže) možnosť súdneho prieskumu platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, najmä v prípade, keď samotná právna úprava postúpenia pohľadávky podľa OZ obsahuje ustanovenia o zákaze postúpenia (§ 525 OZ). Je preto logické, že ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky dlžníkovi. Je potrebné si uvedomiť, že oznámením postúpenia pohľadávky, ktoré je adresované dlžníkovi, dochádza v prvom rade k tomu, že postupca vyvolá zmenu osoby oprávnenej prijať plnenie, a zároveň berie na seba riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník dlh tretej osobe (postupníkovi). Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku než v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa.

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

K dovolateľovej argumentácii ohľadne jeho námietky, že § 92 ods. 8 ZoB upravuje výnimky z bankového tajomstva a nie podmienky pre platné postúpenie pohľadávky dovolací súd záverom podotýka nasledovné. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol [napr. porovnaj novelu zákona o bankách účinnú od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z.z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu]. Ako už bolo spomenuté v bode 21. tohto rozhodnutia, podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevylučujú, práve naopak sa prekrývajú.“.....

25. Žalobca, ktorého zaťažovala v konaní dôkazná povinnosť, nepreukázal, že ako postupník nadobudol pohľadávku postupcu - banky voči žalovaným 1/, 2/ zo zmluvy o úvere platnou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 a má hmotnoprávny nárok na uplatnenie tejto pohľadávky v súdnom konaní. Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

26. Nad rámec odvolania dáva odvolací súd do pozornosti, že banka v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 2.10.2013 ako dôvod uvádza, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 7.6.1. písm. a/ VOP a to aj napriek tomu, že v zmysle článku II. bod 3 zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 24.9.2008 sa zmluvné strany dohodli, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v úverovej zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok okrem článku 7.4.b/, VOP okrem článku 7, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi, a to v tomto poradí. Z tohto dojednania je zrejmé, že uvedené vzťahy sa okrem úverovej zmluvy riadia prednostne úverovými podmienkami, a až následne VOP, z ktorých bolo uplatnenie podľa článku 7 vylúčené.

27. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalovaným 1/, 2/ ako plne úspešnej strane sporu patrí podľa § 255 ods. 1 CSP proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanej 2/ ako úspešnej strane sporu v odvolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP. Žalovanému 1/, ktorému v odvolacom konaní nevznikli žiadne trovy, odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu

smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).